

Uvidíme, jestli pak bude ještě otravovat. Napíšu ti, jak to dopadlo.

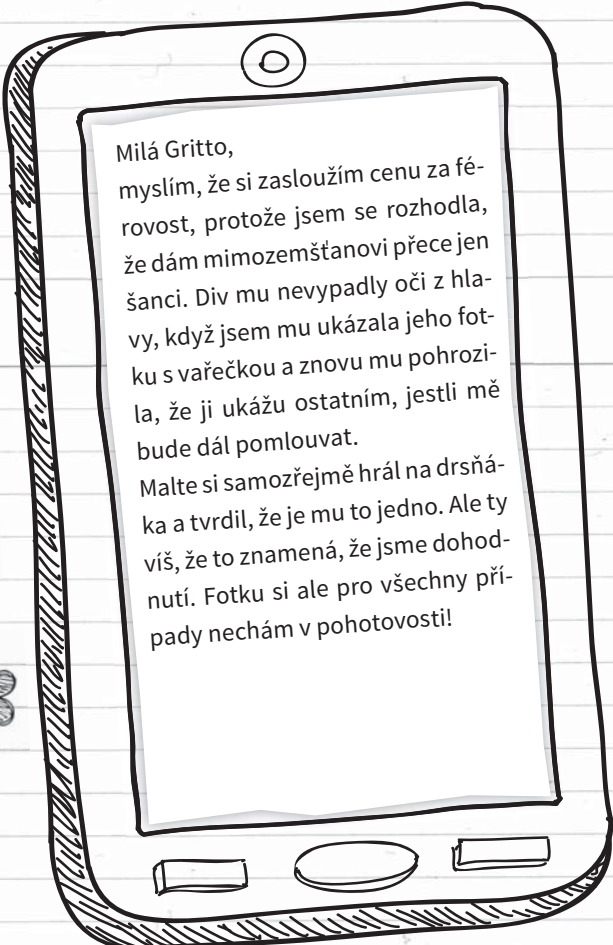
To je dobře, že budeš mít čas, až budeme ve Freiburgu. Držím nám palce, ať to vyjde a setkáme se! :)

MTR

Od: Feldkampová, Julie

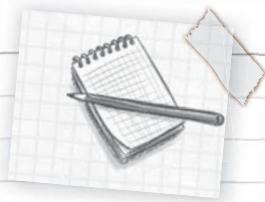
Odesláno: Středa 4. září 18:37

Komu: Gritta

Milá Gritto,
myslím, že si zasloužím cenu za férovost, protože jsem se rozhodla, že dám mimozemšťanovi přece jen šanci. Div mu nevypadly oči z hlavy, když jsem mu ukázala jeho fotku s vařečkou a znovu mu pohrozila, že ji ukážu ostatním, jestli mě bude dál pomlouvat.

Malte si samozřejmě hrál na drsňáka a tvrdil, že je mu to jedno. Ale ty víš, že to znamená, že jsme dohodnutí. Fotku si ale pro všechny případy nechám v pohotovosti!

Středa 4. září

Poznámka pro můj životopis

Poprask

Vůbec jsem nečekala, že můj plakát způsobí takový poprask. Jen jsem se chtěla podívat, jestli tam ještě pořád visí, a vtom jsem si všimla dvou dalších lístků. Hned vedle mojí výzvy. Taky byly přilepené na stěnu. Na prvním se paní Bonhofová, která učí němčinu a dějepis, ptala:

*Kam to povede, když si bude každý lepit lístky,
kde ho napadne?*

Na druhé lístku stálo:

S trochou štěstí budeme mít školní časopis.

*Mimochodem, byl jsem u toho,
když sem autorka plakát umístila.*

*Akceptuji, že mimořádné plány vyžadují
mimořádná opatření. Ředitel školy.*

Pod tím byly tužku a perem připsané komentáře:

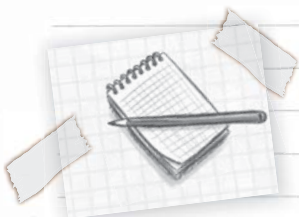
Super! Přesně!

A pod tím další lísteček od paní Bonhofové:

Proč tedy není na plakátu schvalovací razítko?

Ředitel Zlatozub mi tedy pomohl už dvakrát. Ale co se to na téhle škole děje? Učitelé se hádají s ředitelem přes nástěnku, učitelka odmítá učit poté, co v její třídě hořelo, a děti označí svého spolužáka bez důkazů za pyromana?

Myslím, že tahle škola je pro časopis zlatý důl!

Středa 4. září

Poznámka pro můj životopis

Protokol o vzniku školního časopisu:

Aby můj projekt neztroskotal dřív, než vůbec začne, rozhodla jsem se od této chvíle oslovovat redakční kandidáty přímo.

Haruka,

ta Japonka, už při prvním setkání zdůraznila, že ona a Haruki nejsou dvojčata a že si nejsou ani trochu podobní. Malte a já se prý jeden druhému podobáme mnohem víc! Kromě toho mi okamžitě oznámila, že němčina je jediný předmět, z kterého ještě nikdy nedostala jedničku. Slíbila jsem jí tedy, že práce v časopise určitě její

Ehm??

znalosti vylepší. Pochopitelně jsem jí neprozradila, že jsem na tom úplně stejně jako ona. Ve staré škole to bylo s němčinou jako začarované. Nikdy jsem nedostala lepší známku než dvě plus. To se na téhle škole musí změnit. Tím spíš, že jsem neměla jedničku ani z jiných předmětů. Kromě tělocviku. Ale to je mi jako redaktorce pochopitelně k ničemu!

Abuya

dlouho váhala. Ale teď tvrdí, že se nad „tou věcí“ zamyslí. Věcí nemyslí jen projekt časopisu, ale nejspíš i mis-ku sladkostí. Všimla jsem si, že v jednom kuse něco mlsá. A sladkosti, které jsem slíbila nosit na každou redakční poradu, rozhodly! Nebyl to problém, mám jich doma hromady. Ráda je dám redakci k dispozici. Proč si dospělí vlastně myslí, že VŠECHNY děti zbožňují čokoládu, bonbony a sušenky? Kolikrát musím opakovat, že já o takové věci NESTOJÍM?

Gia

Té jsem řekla, že na každý koncert jsou vždycky pozváni zástupci školních časopisů. Víím to od táty. A pořadatelé a umělci pustí reportéry školních časopisů do zákulisí mnohem snadněji než dospělé novináře. Tahle vyhlídka Giu okamžitě přesvědčila.

Doufám, že táta má pravdu.

Gia mi poradila, že s obrázky a grafikou by nám mohla pomáhat Leela. „Podívej se, jak umí kreslit, Rubens je proti ní úplný žabař!“

Leela

okamžitě souhlasila.

Akin

trval na tom, že každý časopis, tedy i ten náš, musí mít rubriku, kde si budou moct lidi vyměňovat věci. Maltemu vnutil hned první den kompas, že prý ho tady v divočině bude nutně potřebovat. Já tu sice neviděla žádné tygry ani vlky, jenom koně na jízdárně a horkovzdušný balon, ale Akinův tón byl ohromně přesvědčivý. Mimoszemšťan mu dal za kompas tři eura. Přitom ta věc určitě nestála ani 50 centů. Člověka s takovým obchodním talentem potřebuje každý časopis, takže jsem souhlasila.

Salman

chtěl rovnou celou stránku. „Salmanova stránka“, prohlásil a oči mu zářily.

„A co na ní bude?“ vyzvíдалa jsem. Salman pokrčil rameny a rozpřáhl paže. Prý si s tím nemám lámat hlavu. Ono už se něco najde, prohlásil a zakřenil se. Neměla jsem z toho dobrý pocit. Uvědomila jsem si totiž, že se do všeho plete a je dost drzý. Ale protože potřebuju spolupracovníky, nakonec jsem souhlasila.

Netrvalo to ale ani hodinu a Salman mluvil už jenom o SVÉM časopise. Myslela jsem, že se pomínu. Můžu si za to sama, neměla jsem se ukvapit jen proto, že mám strach, abych na časopis nakonec nebyla sama. Teď už se nedá nic dělat.

Když se mě pak chtěl Steve zeptat na něco ohledně SALMANOVA časopisu, už jsem se neovládla: „To je náš společný školní časopis! Salmanovi asi přeskočilo!“

Steve se zašklebil, což mě naštvalo ještě víc. Zatím jsme se mu vyhýbala velkým obloukem, ale teď bych ho nejradši uškrtila.

„Proč vykládá takové nesmysly? Asi nic nepochopil! Vůbec nic!“ Když jsem se trochu uklidnila, vysvětlil mi Steve, že by se měl zakládající schůze redakce taky zúčastnit.

„Ty? A proč ty?“ podivila jsem se. Určitě jsem se tvářila, jako by mi právě oznámil, že rád chytá holky do lasa.

Jeho odpověď doslova zněla: „Protože mě to zajímá.“
Zajímá.

Za tím zaručeně něco je!

Odpoledne, když jsem pomáhala Sáře s referátem ze zeměpisu, jsem nejdřív ze všeho chtěla vědět, jestli se k časopisu přidá, nebo ne.

Sára váhala s odpovědí a nakonec z ní vypadlo, že by nechtěla být v redakci jenom kvůli mně. Paráda. Moc milé. To mám já koza za to. Schválně jsem jí řekla, že to nemusí dělat kvůli mně. Že by ji to mělo bavit.

Hrozně jsem si přála, aby byla Sára v redakci se mnou, a tak jsem jí navrhla obchod:

Já se budu učit jezdit na koni a ona bude členka redakce.

Nejdřív jí ten nápad připadal hloupý a nechápala, jak by mělo jedno souviset s druhým. Ale pak přece jenom

souhlasila. Když už nechodíme do stejné třídy, uvidíme se aspoň v redakci, a až se naučím jezdit, můžeme spolu každý den na vyjížďku. To Sáru přesvědčilo.

Víc už jsem dneska pro svůj projekt udělat nemohla. Hned zítra chci pro redakci sehnat nějakou místnost. A musím dávat pozor na Salmana!

Pořád ještě nemůžu uvěřit tomu, co se ještě stalo. I když jsem byla u toho! Hned jsem si sedla a pokusila se o tom napsat článek. Stejně to dělají reportéři, když zažijou něco mimořádného.

Trénink nikdy neuškodí, říká táta. Jsem zvědavá. Jak se mu bude můj článek líbit.

Na stopě ohni

Großensee. Místní obyvatelé dnes přivolali dobrovolné hasiče z Trittau k uhašení ohně na břehu jezera. Není dosud jasné, proč hromada plevele vůbec hořela. Hustý kouř bylo kolem půl čtvrté odpoledne vidět až do vesnice. Na pozemku se nalézá dům, který je odnedávna opět obydlený. Když hoře-

lo, byly doma dvě děti a jejich kamarádka. Obě dívky si ohně všimly teprve díky modrým majáčkům hasičů.

„S kamarádkou jsme připravovaly referát,“ řekla nám J. F., která v domě bydlí. Její bratr, M. F., marně volal o pomoc. Proč nevtrhl do domu a nevyvolal poplach?

Velitel hasičů upozornil na zákaz rozdělování otevřeného ohně v lese a zdůraznil, že plevel patří do popelnice na bioodpad.

Rodiče obou dětí nebyli k zastížení, proto je nebylo možné o incidentu informovat. Je možné, že budou muset uhradit náklady spojené s výjezdem hasičů.

Až se mě táta večer zeptá, jaký jsem měla den, prostě mu dám svůj článek. Bude si moct všechno přečíst.

Středa 4. září

Poznámka pro můj životopis

Horká novinka!

Táta si přečetl můj článek, celý zvědavý, co se odpoledne přihodilo.

Ale jeho názor se asi nedozvím. Rozzlobil se ještě víc než tehdy s tím autem: Malte si hrál s ruční brzdou a omylem ji uvolnil. Táta bleskově skočil do rozjíždějícího se auta a zase ji zatáhl. Hrozně pak na Malteho křičel a v obličejí byl celý rudý. Jako teď.

Tentokrát byl ovšem tak rudý, až jsem přemýšlela, jestli nemám zavolat sanitku. Co když mu exploduje hlava? Říkala jsme si, že bych měla něco podniknout, než bude pozdě.

Ale pak Malte vyprávěl, co se podle něj stalo: Zabouchl si dveře a tvrdil, že jsme neslyšely, jak na nás zvoní. Proto na sebe zkusil upozornit malým ohníčkem.

Lež jako věž!!!

Neměly jsme puštěnou hudbu. Dveře do mého pokoje byly otevřené. Kouř jsme sice neviděly, ale zvonění bychom rozhodně slyšely! Jenomže on nezvonil!

Bylo to marné. Tvrzení proti tvrzení.